TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2024. gada 26. septembrī*

Apelācija – Publiski pakalpojumu līgumi – Līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras pārkāpumi – Nepamatoti izmaksāto summu atgūšanas lēmums – Lēmums, kas ir izpildes rīkojums – LESD 299. pants – Savienības tiesas kompetence

Lietā C-597/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 16. septembrī iesniegusi

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *B. Araujo Arce*, *J. Baquero Cruz* un *J. Estrada de Solà*, pārstāvji, vēlāk – *J. Baquero Cruz*, *F. Blanc*, *J. Estrada de Solà* un *P. Ortega Sánchez de Lerín*, pārstāvji,

prasītāja,

otrs lietas dalībnieks –

HB, ko pārstāv *L. Levi*, advokāte,

prasītājs pirmajā instancē,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda trešās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*] (referents), N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre: A. Lamote [*A. Lamote*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 27. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2024. gada 25. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību Eiropas Komisija lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2022. gada 6. jūlija spriedumu HB/Komisija (T-408/21, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2022:418), ar kuru tā atcēla, pirmkārt, Komisijas Lēmumu C(2021) 3339 final (2021. gada 5. maijs) par 4 241 507 EUR prasījuma atgūšanu no HB atbilstoši līgumam ar numuru TACIS/2006/101-510 (turpmāk tekstā – "*TACIS* līgums"), un, otrkārt, Komisijas Lēmumu C(2021) 3340 final (2021. gada 5. maijs) par 1 197 055,86 EUR prasījuma atgūšanu no HB atbilstoši līgumam ar numuru CARDS/2008/166-429 (turpmāk tekstā – "*CARDS* līgums") (turpmāk tekstā kopā – "strīdīgie lēmumi").

Atbilstošās tiesību normas

2002. gada Finanšu regula

2 Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 (2002. gada 25. jūnijs) par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV 2002, L 248, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (EK, Euratom) Nr. 1995/2006 (2006. gada 13. decembris) (OV 2006, L 390, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "2002. gada Finanšu regula"), kas tika atcelta no 2012. gada 31. decembra, 103. pantā bija paredzēts:

"Ja atklājas, ka līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā ir pieļautas nopietnas kļūdas, pārkāpumi vai krāpšana, iestādes procedūru aptur, un tās var veikt visus vajadzīgos pasākumus, tostarp anulēt procedūru.

Ja pēc līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas atklājas, ka piešķiršanas procedūrā vai līguma izpildē ir pieļautas nopietnas kļūdas, pārkāpumi vai krāpšana, tad – atkarībā no procedūras stadijas – iestādes var atturēties no līguma noslēgšanas vai apturēt līguma izpildi, vai, attiecīgos gadījumos, izbeigt līgumu.

Ja šādas kļūdas, pārkāpumus vai krāpšanu ir izdarījis līgumslēdzējs, iestādes – samērā ar kļūdas, pārkāpuma vai krāpšanas smagumu – turklāt var atteikties izdarīt maksājumus, var atgūt jau samaksātās summas vai izbeigt visus līgumus, kas noslēgti ar šo līgumslēdzēju."

2018. gada Finanšu regula

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) 2018/1046 (2018. gada 18. jūlijs) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, ar kuru groza Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un Lēmumu Nr. 541/2014/ES un atceļ Regulu (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (OV 2018, L 193, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "2018. gada Finanšu regula"), 100. panta "Atgūšanas pilnvarojums" 2. punktā ir noteikts:

"[Eiropas] Savienības iestāde var pieņemt lēmumu, ar kuru oficiāli konstatē kā debitoru parādu to summu, kas pienākas no personām, kuras nav dalībvalstis, un šāds lēmums ir izpildāms LESD 299. panta nozīmē.

[..]"

4 2018. gada Finanšu regulas 131. panta "Apturēšana, izbeigšana un samazināšana" 2. un 4. punktā ir paredzēts:

"2. Ja pēc piešķiršanas atklājas, ka piešķiršanas procedūrā ir pieļauti pārkāpumi vai krāpšana, atbildīgais kredītrīkotājs var:

a) atteikties parakstīt juridiskās saistības vai atcelt godalgas piešķiršanu;

b) apturēt maksājumus;

c) apturēt juridisko saistību izpildi;

d) attiecīgā gadījumā izbeigt juridiskās saistības pilnībā vai attiecībā uz vienu vai vairākiem saņēmējiem.

[..]

4. Papildus 2. vai 3. punktā minētajiem pasākumiem atbildīgais kredītrīkotājs samērīgi pārkāpumu, krāpšanas vai pienākumu neizpildes smagumam var samazināt dotāciju, godalgu, iemaksu saskaņā ar iemaksu nolīgumu vai cenu, kas maksājama saskaņā ar līgumu, tostarp ja attiecīgās darbības netika īstenotas vai tika īstenotas slikti, daļēji vai novēloti.

[..]"

Tiesvedības priekšvēsture

5 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 2.–33. punktā, un šīs tiesvedības vajadzībām tos var apkopot šādi.

6 2006. gada 25. janvārī Savienība, ko pārstāvēja tās delegācija Ukrainā, izsludināja konkursu, lai noslēgtu līgumu par tehniskās palīdzības pakalpojumu sniegšanu Ukrainas iestādēm, lai tuvinātu Ukrainas tiesību aktus Savienības tiesību aktiem. Šis līgums bija daļa no tehniskās palīdzības programmas Neatkarīgo Valstu Sadraudzībai (*TACIS*), kuras mērķis bija veicināt pāreju uz tirgus ekonomiku un stiprināt demokrātiju un tiesiskumu Austrumeiropas un Vidusāzijas partnervalstīs (turpmāk tekstā –"*TACIS* iepirkums"). Šīs līguma slēgšanas tiesības tika piešķirtas HB koordinētajam konsorcijam, un ar to saistītais *TACIS* līgums tika parakstīts 2006. gada 17. jūlijā par maksimālo līguma vērtību 4 410 000 EUR.

7 2007. gada 24. oktobrī Savienība, ko pārstāvēja Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra (ERA), izsludināja uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā, lai noslēgtu līgumu par tehniskās palīdzības pakalpojumu sniegšanu Augstajai tieslietu padomei Serbijā. Šis līgums bija daļa no Kopienas atbalsta programmas rekonstrukcijai, attīstībai un stabilizācijai (*CARDS*), kuras mērķis bija sniegt atbalstu Dienvidaustrumeiropas valstīm, lai tās varētu piedalīties stabilizācijas un asociācijas procesā ar Eiropas Savienību (turpmāk tekstā –"*CARDS* iepirkums"). Šīs līguma slēgšanas tiesības tika piešķirtas HB koordinētajam konsorcijam, un ar to saistītais *CARDS* līgums tika parakstīts 2008. gada 30. jūlijā par maksimālo līguma vērtību 1 999 125 EUR.

8 Pēc izmeklēšanas misijas, ko veica Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*), tas divos galīgajos izmeklēšanas ziņojumos, kas Komisijai nosūtīti attiecīgi 2010. gada 19. aprīlī un 2011. gada 28. novembrī, apstiprināja, ka pastāv smagi pārkāpumi un iespējama korupcija saistībā ar HB dalību konkursos attiecībā uz *CARDS* un *TACIS* iepirkumiem. Turklāt *OLAF* ieteica izbeigt minētos līgumus un veikt summu atgūšanu.

9 2019. gada 15. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu C(2019) 7318 final par saistībā ar [*TACIS* līgumu] maksājamo summu samazināšanu un nepamatoti izmaksāto summu atgūšanu (turpmāk tekstā – "*TACIS* atgūšanas lēmums"), kā arī Lēmumu C(2019) 7319 final par saistībā ar [*CARDS* līgumu] maksājamo summu samazināšanu un nepamatoti izmaksāto summu atgūšanu (turpmāk tekstā – "*CARDS* atgūšanas lēmums"). Ar šiem lēmumiem, kuros tostarp ir norādes uz 2002. gada Finanšu regulas 103. pantu un 2018. gada Finanšu regulas 131. pantu, Komisija uzskatīja, ka *CARDS* un *TACIS* iepirkuma procedūrās bija pieļauts nopietns pārkāpums 2002. gada Finanšu regulas 103. panta izpratnē, ka šajā pārkāpumā bija vainojams HB koordinētais konsorcijs un ka tā smagums pamato šo līgumu summas samazināšanu līdz nullei euro. Visi maksājumi, kas veikti saistībā ar minētajiem līgumiem, tika uzskatīti par nepamatoti izmaksātiem un atgūstamiem.

10 2019. gada 19. novembrī HB cēla Vispārējā tiesā divas prasības, lai apstrīdētu *CARDS* un *TACIS* atgūšanas lēmumu tiesiskumu un pieprasītu zaudējumu atlīdzību saistībā ar Savienības ārpuslīgumisko atbildību. Ar 2021. gada 21. decembra spriedumu HB/Komisija (T-795/19, turpmāk tekstā – "spriedums T-795/19", EU:T:2021:917) un 2021. gada 21. decembra spriedumu HB/Komisija (T-796/19, turpmāk tekstā – "spriedums T-796/19", EU:T:2021:918) Vispārējā tiesa šīs prasības noraidīja, pirmkārt, kā nepieņemamas attiecībā uz šo lēmumu atcelšanu un, otrkārt, kā nepamatotas attiecībā uz Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos. 2022. gada 3. martā Komisija iesniedza apelācijas sūdzības par šiem spriedumiem, kas attiecīgi tika reģistrētas ar lietu numuriem C-160/22 P un C-161/22 P.

11 2021. gada 5. maijā Komisija pieņēma strīdīgos lēmumus ar norādēm uz LESD 299. pantu un 2018. gada Finanšu regulas 100. panta 2. punktu. Šo lēmumu 5. pantā pēc atgādinājuma, ka atbilstoši 299. pantam izpildi reglamentē tās valsts civilprocesa normas, kurā izpilde notiek, un ka sūdzības par nepareizu izpildi tomēr ir attiecīgās valsts tiesu jurisdikcijā, ir paredzēts, ka saskaņā ar minēto 299. pantu tie ir lēmumi, kas ir izpildes rīkojumi.

12 Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ar 2022. gada 25. aprīļa rīkojumu HB/Komisija (T-408/21 R, EU:T:2022:241) apmierināja HB pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu un uzdeva apturēt minēto lēmumu izpildi, atliekot lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 9. jūlijā, HB cēla prasību:

– atcelt strīdīgos lēmumus;

– piespriest atmaksāt visas summas, ko Komisija, iespējams, ir atguvusi, pamatojoties uz šiem lēmumiem, ar nokavējuma procentiem, kas aprēķināti, pamatojoties uz Eiropas Centrālās bankas (ECB) piemēroto likmi, kurai pieskaitīti 7 punkti;

– piespriest Komisijai samaksāt simbolisku vienu euro kā zaudējumu atlīdzību, "ar iespēju to vēl mainīt", un

– piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

14 Ciktāl prasība vērsta uz strīdīgo lēmumu atcelšanu, tās pamatojumam HB izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir par to, ka Komisijai nav kompetences pieņemt šos strīdīgos lēmumus, ka šim lēmumam nav juridiska pamata un ka ir pārkāpts tiesiskās paļāvības aizsardzības princips. Otrais pamats attiecas uz 2018. gada Finanšu regulas pārkāpumu, ciktāl Komisijai nav neviena droša prasījuma attiecībā pret HB. Trešais pamats attiecas uz būtisku formas prasību, rūpības pienākuma un objektivitātes principa pārkāpumu, kas noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā.

15 Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 43. punktā norāda – kā to atzīst Komisija –, ja Tiesa, izskatot apelācijas sūdzības, kas iesniegtas lietās C-160/22 P un C-161/22 P, apstiprinās *TACIS* un *CARDS* atgūšanas lēmumu līgumisko raksturu, tas liegs tai pilnvaras pieņemt strīdīgos lēmumu, kuri tālab būtu jāatsauc. Otrkārt, šī sprieduma 48. un 50. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka jautājums par to, vai Komisija varēja pieņemt lēmumu, kas ir izpildes rīkojums atbilstoši LESD 299. pantam, lai pieprasītu prasījumu, kas radies līguma neizpildes dēļ, tika izvērtēts 2020. gada 16. jūlija spriedumā *ADR Center*/Komisija (C-584/17 P, EU:C:2020:576), kurā Tiesa nosprieda, ka Komisijas pilnvaras pieņemt lēmumus, kas ir izpildes rīkojumi, saistībā ar līgumattiecībām ir ierobežotas ar līgumiem, kuros ir ietverta šķīrējklauzula, ar ko ir piešķirta kompetence Savienības tiesai.

16 Tā kā *TACIS* un *CARDS* līgumos bija ietvertas jurisdikcijas noteikšanas šķīrējklauzulas, kuros kā kompetentā tiesa ir noteikta Beļģijas tiesa, nevis Savienības tiesa, pārsūdzētā sprieduma 53. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisijai nebija pilnvaru pieņemt strīdīgos lēmumus, pamatojoties uz LESD 299. pantu. Tādēļ tā apmierināja pirmo pamatu, neizvērtējot ne iebildumu par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, ne otro un trešo pamatu.

17 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 55.–72. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja HB prasību par kaitējuma atlīdzību un noraidīja to kā nepamatotu.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

18 Komisija lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ir atcelti strīdīgie lēmumi;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par atcelšanas prasību pēc būtības, un

– piespriest HB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 HB lūdz apelācijas sūdzību noraidīt un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

20 Apelācijas sūdzības pamatojumam Komisija izvirza vienu pamatu, ar ko tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 45. punktā balstoties uz kļūdainu konstatējumu, ko tā ir tieši un "bez apspriešanas" pārņēmusi no spriedumiem T-795/19 un T-796/19, atbilstoši kuram *CARDS* un *TACIS* atgūšanas lēmumiem esot līgumisks raksturs, no minētā pārsūdzētā sprieduma 53. punktā secinot, ka Komisijai nebija kompetences pieņemt strīdīgos lēmumus uz LESD 299. panta pamata.

21 Komisija apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā tās iebildumu rakstā izklāstītos argumentus par "Komisijas kompetenci pieņemt [strīdīgos] lēmumus" un īpaši par "[*CARDS* un *TACIS*] atgūšanas lēmumu juridisko raksturu", kas tika apspriests lietās, kurās ir pasludināti spriedumi T-795/19 un T-796/19, un nav uz tiem atbildējusi.

22 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, savas 2002. gada Finanšu regulas 103. pantā paredzētās publiskās varas prerogatīvas, ar kurām tā var konstatēt publiska līguma pārkāpumus, pēc tam samazināt šī līguma cenu un atgūt nepamatoti izmaksātās summas, "padarot par līguma priekšmetu". Šāds risinājums, kas nozīmējot, ka tad, ja Komisija noslēdz tādus līgumus kā šajā lietā, pasākumi, kas attiecas uz šo prerogatīvu īstenošanu, "absorbējas" līgumiskajā jomā un ir pakļauti pārbaudei tiesā, kurai ir jurisdikcija atbilstoši līgumam, apdraudētu Komisijas kā publiskās varas prerogatīvas, kā arī tai Savienības likumdevēja piešķirtās pilnvaras.

23 Šī iestāde uzskata, ka ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa "pilnībā maina Savienības tiesību sistēmu" gan attiecībā uz Savienības tiesas kompetenci pārbaudīt atvasināto tiesību aktu tiesiskumu, gan uz Komisijas spēju efektīvi aizsargāt Savienības finanšu intereses, tostarp labojot pārkāpumus iepirkuma procedūrās, ja tam ir nepieciešams veikt administratīvus pasākumus. Līdz ar to Vispārējā tiesa, neņemot vērā *CARDS* un *TACIS* atgūšanas lēmumu juridisko raksturu, kas ar strīdīgajiem lēmumiem būtu jāīsteno, esot pieļāvusi tiesību kļūdu. Tādējādi Vispārējās tiesas izvērtējumā nav ņemts vērā 2020. gada 16. jūlija spriedums *ADR Center*/Komisija (C-584/17 P, EU:C:2020:576, 69.–72. punkts), kurā Tiesa esot apstiprinājusi, ka Komisija veica ar savu publiskās varas prerogatīvu īstenošanu saistītus pasākumus, kuri pēc būtības neietilpst līgumattiecībās un kurus var apstrīdēt atbilstoši LESD 263. pantam.

24 Vispārējā tiesa, kvalificējot *CARDS* un *TACIS* atgūšanas lēmumus, kas pieņemti tostarp uz 2018. gada Finanšu regulas pamata ar mērķi aizsargāt Savienības finanšu intereses, kā *CARDS* un *TACIS* līgumu izpildes pasākumus, esot pārkāpusi šīs regulas "garu un burtu", grozot Komisijai ar to piešķirto pilnvaru raksturu.

25 HB iebilst, ka Komisija šajā lietā nevarēja norādīt uz argumentāciju, kas izklāstīta par spriedumiem T-795/19 un T-796/19 iesniegtajās apelāciju sūdzībās, ne arī izmantot šo lietu kā iespēju kritizēt šos spriedumus. Katrā ziņā HB skatījumā Komisija piešķir šiem spriedumiem tiem neesošu tvērumu, ciktāl nepietiek ar šīs iestādes apgalvojumu, ka tā ir īstenojusi ar publiskas varas īstenošanu saistītas prerogatīvas, lai tas tā būtu. Šajā ziņā HB norāda, ka sprieduma T-795/19 72. punktā un sprieduma T-796/19 67. punktā Vispārējā tiesa pamatoti konstatēja, ka Komisijas pilnvaras atbilstoši 2002. gada Finanšu regulai vai citiem atvasināto tiesību aktu noteikumiem, sākot no šī līguma parakstīšanas, izriet no līgumiskās jomas.

26 Turklāt no 2020. gada 16. jūlija sprieduma *ADR Center*/Komisija (C-584/17 P, EU:C:2020:576, 67. punkts) izrietot, pirmkārt, ka, lai gan piemērojamās Finanšu regulās Komisijai ir piešķirtas pilnvaras piespiest līgumslēdzēju izpildīt tā finanšu saistības, līguma esamība liedz Komisijai īstenot pilnvaras, kas tai ar šīm regulām ir piešķirtas vienpusēji. Otrkārt, no šī sprieduma 73. punkta izrietot, ka, lai gan uz lēmuma, kas ir izpildes rīkojums, pieņemšanu attiecas Komisijas publiskās varas prerogatīvu īstenošana, šī iestāde pārsniedz savu kompetenci, pieņemot šādu lēmumu, ja pastāv līgumattiecības un Savienības tiesa nav tiesa, kurai ir jurisdikcija atbilstoši līgumam.

27 Visbeidzot HB norāda, ka Komisija "šķietami neapstrīd" to, ka tad, ja prasījumiem ir līgumisks raksturs un līdz ar to tiesa, kuras kompetencē ir līgumu izskatīšana, nav Savienības tiesa, tā nevar pieņemt lēmumus atbilstoši LESD 299. pantam.

Tiesas vērtējums

28 No LESD 299. panta pirmās daļas formulējuma izriet, ka ir izpildāmi Eiropas Savienības Padomes, Komisijas vai ECB akti, kas uzliek finansiālas saistības personām, kuras nav valstis. Šajā tiesību normā nav ietverti ierobežojumi attiecībā uz to aktu raksturu, ar kuriem tiek noteiktas finansiālas saistības, izņemot to, ka tā nav piemērojama aktiem, kuru adresātes ir dalībvalstis. Tomēr LESD 299. pants pats par sevi nav pietiekams juridiskais pamats, lai pieņemtu aktus, kas ir izpildes rīkojumi. Šajā tiesību normā minēto iestāžu pilnvarām pieņemt šādus aktus ir jāizriet no citām tiesību normām (skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *ADR Center*/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 51. un 53. punkts).

29 Turklāt, ja Komisija pieņem atgūšanas rīkojumu, kas ir izpildes rīkojums, LESD 299. panta izpratnē, šāda vienpusēja lēmuma sekas un saistošais spēks izriet nevis no līguma noteikumiem, bet gan no šī panta un piemērojamās Finanšu regulas noteikumiem. Šajā ziņā šāds vienpusējs lēmums, kura pamatā ir publiskās varas prerogatīvu īstenošana, ir nelabvēlīgs akts, par kuru var celt atcelšanas prasību Savienības tiesā, pamatojoties uz LESD 263. pantu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *ADR Center*/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 69. un 72. punkts).

30 Tomēr Komisija nevar pieņemt lēmumu, kas ir izpildes rīkojums, LESD 299. panta izpratnē saistībā ar līgumiem, kuros nav ietverta šķīrējklauzula par labu Savienības tiesai un uz kuriem tādējādi attiecas dalībvalsts tiesu jurisdikcija (šajā ziņā skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *ADR Center*/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 73. punkts).

31 Šajā lietā strīdīgajos lēmumos ir norādes ne tikai uz LESD 299. pantu, bet arī uz 2018. gada Finanšu regulas 100. panta 2. punktu, ar kuru Komisijai ir piešķirtas pilnvaras oficiāli konstatēt prasījumu personām, kuras nav dalībvalstis, lēmumā, kas ir izpildes rīkojums šī 299. panta izpratnē, un nav paredzēts nošķīrums atkarībā no tā, vai prasījumam, kurš tiek oficiāli konstatēts ar šādu lēmumu, ir līgumiska vai ārpuslīgumiska izcelsme (šajā ziņā skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *ADR Center*/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 57. punkts).

32 Šajā ziņā, kā Tiesa nosprieda šodien pasludinātā sprieduma Komisija/HB (C-160/22 P un C-161/22 P) 58. punktā, *CARDS* un *TACIS* atgūšanas lēmumi, kurus strīdīgie lēmumi paredz izpildīt piespiedu kārtā, ietver publiskās varas prerogatīvu īstenošanu un to ietvars nav tikai un vienīgi līgumattiecības.

33 Tālab šī sprieduma 66. punktā Tiesa nosprieda, ka *CARDS* un *TACIS* atgūšanas lēmumi jākvalificē kā "apstrīdams tiesību akts" LESD 263. panta izpratnē un līdz ar to atcelšanas prasība ir jāceļ Savienības tiesā.

34 Tādējādi Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punktā nospriežot, ka prasījumiem, kurus Komisija vēlas atgūt, ir līgumiska izcelsme, un ka Komisijai, ņemot vērā šķīrējklauzulas neesamību šajos līgumos par labu Savienības tiesām, nebija pilnvaru pieņemt strīdīgos lēmumus uz LESD 299. panta pamata.

35 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jāapmierina un pārsūdzētais spriedums jāatceļ.

Par prasību Vispārējā tiesā

36 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai gadījumā, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Vispārējā tiesā.

37 Šajā lietā Vispārējā tiesa atceļ strīdīgos lēmumus, pamatojoties uz HB prasības pamatojumam izvirzīto pirmo pamatu, neizvērtējot ne iebildumu par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, ne šīs prasības pamatojumam izvirzīto otro un trešo pamatu.

38 Šajā kontekstā jākonstatē, ka Tiesas rīcībā nav nepieciešamās informācijas, lai pieņemtu galīgo spriedumu par iebildumu un pamatiem, kas tajā nav tikuši apspriesti.

39 No minētā izriet, ka lieta jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma pieņemšanai par minēto iebildumu un pamatiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem saistībā ar apelācijas tiesvedību ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 6. jūlija spriedumu HB/Komisija (T-408/21, EU:T:2022:418).

2) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.

3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]